

institutionen, at den koster mange Penge, og dette mørke Punkt træder saa meget mere frem, som jeg egentlig ikke kan sige noget videre imod det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds's (K. M. Klausen) Bemærkninger, nemlig, at man ikke fik noget at vide om deres Virksomhed. Jeg har imidlertid det Haab til den ærede Folketingsmands Intelligens og Redebonhed til at erkende rigtige Synspunkter, at han for det første vil indrømme mig, at det kan dog vel egentlig være hensigtsmæssigt og være en Fordel ved en Diplomater, at Publikum ikke høre noget om hans Virksomhed. Det er vel egentlig ikke saa galt, at denne Virksomhed foregaar i det skjulte, og at der ikke bliver talt om en hel Del af de Anliggender, som han har med at gøre. Diplomaterne have alle den Pligt at gøre officielle Indberetninger, og disse officielle Indberetninger komme altsaa til Ministeriet med regelmæssige Mellemløb, og de indeholde meget ofte Ting, som det var ganske umuligt at faa at vide paa anden Maade, end gennem Mænd, som staa i intim personlig Forbindelse med vedkommende fremmede Stats Udenrigsministre. Foruden dette Arbejde, og foruden de Traktater, som de jævnlig slutte, er der en stor Mængde andet Arbejde, som ofte kan være næsten overvældende; det er for Eksempel kan jeg nævne for de Herrer Tilfældet for Tiden i Berlin, hvor det næsten er umuligt at besørge Arbejdet med de Kræfter, vi have, der maa arbejdes meget anstrengt for blot at besørge de løbende Forretninger. Det høje Ting forstaar, hvorledes jeg paa den ene Side vil udtrykke, at Gesandten's Virksomhed ikke er saaledes som de fleste andre danske Embedsmænds Virksomheder, saaledes at den kan lægge sig aabenlyst for Dagen, men paa den anden Side, vil jeg fremhæve, at det er en meget betydningsfuld Virksomhed i og for sig. Naar man tænkte sig, hvorledes det ideale Forhold skulde være, maatte det være dette, at man havde Gesandter alle mulige vide Vegne. Der gives neppe noget Land, hvormed vi ikke staa i nogen Forbindelse. Men praktisk stiller Forholdet sig naturligvis saaledes, at der slet ikke kan være Tale om det. Vi maa jo her mellem de fremmede Stater udsondre for det første en Hovedklasse, hvor vi have det lige for Øjnene, at vi der med absolut Nødvendighed maa have en fast Gesandt. For disse Staters Vedkommende kan der ikke være Tale om at indskrænke eller opheve Gesandtskabsposten. Men dernæst er der paa den anden Side en stor Klasse

Stater, hvormed vi have saa ringe Børing, at det aldeles ikke er Ulejligheden værd at have Gesandter der. Vi kunne, hvis der skulde hælde noget, sende et Brev eller en særlig Afsending. Forholdet mellem disse to Klasser changerer. Jeg vil her for Eksempel fremhæve, at det er ikke udelukket, at det om nogle Aar, efterhaanden som Forholdene udvikle sig, kunde blive nødvendigt eller højst ønskeligt at have en Gesandt i det fjerne Østen, i Kina, Japan eller Korea eller et Sted derude. Jeg nævner blot dette for at antyde, hvorledes Forholdene kunne komme til at foreligge en Gang i Tiden; for Øjeblikket er der aldeles ingen Grund dertil. Men foruden disse to Klasser af Stater, altsaa de, hvor der øjeblikkelig ikke er nogen Grund til at have en Gesandt, og de, hvor vi absolut maa have en, er der Lande, hvor Spørgsmaalet kan være tvivlsomt. Nu kan det høje Ting være overbevist om, at lige saa lidt som mine Kolleger har jeg nogen Lyst til at have Embedsmænd, især saa dyre Embedsmænd som disse, paa Pladser, hvor det ikke er nødvendigt. Det vilde være mig særdeles kært, om jeg kunde gaa i Spidsen med at vise, at jeg kunde indskrænke Udgifterne. Men paa den anden Side vil jeg rigtignok aldrig gøre det, for jeg er kommen til den Overbevisning, at det er forsvarligt for vort Lands Interesse at indskrænke disse Udgifter. Det blev fremhævet af den ærede Ordfører ganske rigtigt, at jeg jo ikke kunde have et særdeles grundigt Kendskab til et Ministerium, hvis Forretninger jeg først havde overtaget for et halvt Aar siden. I den Tid har jeg, som de Herrer vide, været blandt andet saa stærkt optaget af nogle enkelte Sager, saa jeg langt fra har kunnet ofre den Tid og det Arbejde paa de øvrige Forretninger, som jeg kunde have ønsket. Imidlertid tvivler jeg ikke paa, at det vil vise sig efterhaanden, at der kan gøres noget, og i den Retning kan det høje Ting være forvisset om, at jeg, saa snart det paa nogen mulig Maade kan lade sig gøre, vil komme frem med Forslag i den Henseende.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag under Nr. 18, som er stillet af det samme Mindretal som før, gaar det ud paa at nedsætte Summen 27,000 Kr. med 17,000 Kr. Jeg skal straks bemærke, at denne Sum 17,000 Kr. har jeg udregnet efter bedste Evne, men jeg maa indrømme, at jeg har søgt at gøre den saa rigelig som muligt, det skader jo ikke noget, da den er ganske kalkulatorisk; jeg er temmelig